

Arrest

nr. 320 606 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
 Ankerstraat 114 bus 1
 9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2024 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 april 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 19 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en de gegrondheid ervan voor zover het is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 10 oktober 2024 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Het beroep komt onontvankelijk voor, in de mate dat het gericht is ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Immers wordt hiertegen geen rechtsmiddel ontwikkeld. In hun inleidend verzoekschrift stellen verzoekers dat de nietigheid van de eerste bestreden beslissing de nietigheid van de bestreden bevelen tot gevolg heeft daar dit laatste een gevolg zou zijn of zou voortvloeien uit de eerste bestreden beslissing, zijnde de onontvankelijkheidsbeslissing. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag. De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn niet gebaseerd op de eerste bestreden beslissing. Ze bevatten duidelijk eigen juridische en feitelijke overwegingen. De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de rechtsgeldigheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Hoe dan ook blijkt uit het onderstaande dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich niet lijkt op te dringen.

Het enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, lijkt voor zover onontvankelijk, ongegrond.

De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de eerste bestreden beslissing de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekers kennis hebben van de motieven van de eerste bestreden beslissing, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet in concreto ingaan op de motieven van de eerste bestreden beslissing. Verzoekers benadrukken wel de elementen die hun zaak kenmerken, zijn ervan overtuigd dat hieruit blijkt dat zij “terecht verhinderd zijn” om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en dat door hier anders over te oordelen de bestreden beslissing getuigt van een “totaal gebrek aan realiteitszin”. Met een herhaling van de ingeroepen elementen en door hun eigen visie op hun zaak mee te delen, tonen verzoekers niet aan dat verweerder op incorrecte, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de door hen ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers werpen verder op dat zij in Albanië niets meer bezitten en daar administratief niet echt meer gekend zijn. Zij vervolgen hun betoog dat zij geen aanvraag kunnen indienen op de Belgische ambassade van het land van herkomst aangezien er in Albanië geen Belgische ambassade is en zij aldus genooddakt zouden zijn hun aanvraag in te dienen op de Belgische ambassade te Sofia (Bulgarije), hetgeen een bijkomende praktische moeilijkheid voor hen met zich mee zou brengen. Zij voegen hieraan toe dat indien er wel een Belgische ambassade in Albanië zou zijn, quod non, zij gehouden zouden zijn om aldaar te wachten op de beslissing, dewelke- zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen en juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat zij hierdoor de banden en integratie dewelke zij met België hebben opgebouwd zwaar aangetast dreigen te zien wat disproportioneel zou zijn. De Raad stelt echter vast dat verzoekers voormelde elementen niet hebben aangehaald in hun aanvraag om verblijfsmachtiging van 20 april 2023, die zich bevindt in het administratief dossier. De Raad kan als annulatierechter niet beslissen tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing op basis van nieuwe buitengewone omstandigheden die niet aan verweerder werden kenbaar gemaakt alvorens hij deze trof. Evenmin vermag hij als annulatierechter in de plaats van de verwerende partij na te gaan of de nieuw aangevoerde omstandigheden buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De afweging in de eerste bestreden beslissing, “De overige aangehaalde elementen (dat E.(...) certificaten van lessen Nederlands voorlegt, dat betrokkenen een grote werkbereidheid hebben, dat zij een behoorlijke actieve en passieve kennis van het Nederlands verworven zouden hebben, dat mevrouw M.(...) en haar zoon E.(...) een dekking dringende medische kosten hebben via OCMW Sint-Niklaas, dat E.(...) een dekking medische kosten heeft via de mutualiteit en hiervan een kopie van een schrijven CM bijvoegt m.b.t. de verschuldigde CM-bijdrage, dat zij de kopie van de huurovereenkomst bijvoegen, dat zij positieve getuigenverklaringen voorleggen van burens, werkgever van E.(...) en kennissen/vrienden)” verantwoordt

niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr.100.223: RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.” is in overeenstemming met de in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers in het laatst aangehaalde arrest “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”. Door louter opnieuw de voormelde elementen te herhalen, kunnen verzoekers de gedane beoordeling ervan niet aan het wankelen brengen.”

1.2. Verzoekers richten op 24 oktober 2024 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekers ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesmemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 december 2024 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers stellen dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die hen moeten toelaten hun aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit België in te dienen en volharden voor het overige in hun verzoekschrift. De verwerende partij onderschrijft de gronden van de beschikking.”

1.4. Door de overtuiging te ventileren dat zij wel degelijk het bestaan van buitengewone omstandigheden hebben aangetoond en verder enkel te volharden in hun verzoekschrift, slagen verzoekers er geenszins in de inhoud van de hierboven weergegeven beschikking te weerleggen. Deze blijft bijgevolg overeind.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten en het enig aangevoerde middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2. Korte debatten

Er werd geen gegrond middel aangevoerd tegen de bestreden beslissingen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA